

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လူထုဖိန်ဝင်း

အရှေ့ကိုမျှော်၍
အနောက်ကို
ကြည့်ခြင်း

mgyoe.com

အရှေ့တိုင်းမြောက်ပိုင်း အနောက်ကျိုင်းစွန်းမြို့နယ်၊ လူထုစိန်ဝင်း
ဖျက်နှာပုံပန်းချီ - တော်တီဆွေ
စာမျက်နှာ ၉၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀.၅ စင်တီမီတာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း
၂၀၁၉ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၂၀၀၃ သီဟရတနာစာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံ
ရောင်းရဏ် ၁၅၀၀ ကျပ်

mgyoe.com စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

■■■■■■■■■■

အရှေ့ကိုမျှော်၍
အနောက်ကိုကြည့်ခြင်း
လူထုစိန်ဝင်း

ရတနာတိုက်၊ ၂၀၁၃

mgyoe.com

mg yoe . com

မြို့တော်၊ အောင်မြင်ရေး၊ ရန်သူစ်
မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖော်ပြခဲ့သော
ဆောင်းပါးများ စုစည်းခြင်း။

mg yoe . com

မာတိကာ

-	နိဒါန်း	က
၁။	စမတ်ကတ်ခေါ်တဲ့ အီလက်ထရောနစ်ပိုက်ဆံ	၁
၂။	ကမ္ဘာရွာကြီး ဖြစ်လာတော့မည်လော	၁၇
၃။	နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု သမ္မတကတော်များရဲ့နေရာ	၄၀
၄။	လေဖြတ်ရောဂါအတွက် အက်(စ်)ပရင်ဆေး အသုံးဝင်	၄၅
၅။	ဘီလ်ဂိတ်ရဲ့ပညတ်တော် (၁၂)ပါး	၄၈
၆။	လီကွမ်ယုနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်း	၆၂
၇။	ပိုက်ဆံရှာပါ။ ပိုက်ဆံရှာနိုင်တာကို ဂုဏ်ယူပါ။ ပိုက်ဆံပိုရှာပါ။ အဲဒီအတွက် ပိုပြီးဂုဏ်ယူပါ။	၇၈

mgyc.com

•
•
•

mgyc.com

နိဒါန်း

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုရဲ့ တံခါးခေါက်သံကို ကြားနေရပြီ။
 ‘ကမ္ဘာရွာကြီး’ ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကနဲ့
 လုံးလုံးကြီးမတူတော့အောင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းသွား
 တော့မယ်။ အနှစ်နှစ်ထောင်အတွင်း တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့
 သမျှတွေ အားလုံးထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်အောင်
 ကို နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု တစ်ခုတည်းက စွမ်းဆောင်ပေးလိမ့်
 မယ်။ လက်ရှိစိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံဝတ္ထုတွေထဲမှာတောင်
 စိတ်ကူးမယဉ်ရဲသေးတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ကြရ
 လိမ့်မယ်။

ဒီအသံတွေဟာ ဒီနေ့ ‘ကမ္ဘာရွာ’ တစ်လွှားမှာ နေ့တိုင်း
 ကြားနေရတဲ့ အသံတွေပါ။ လူက စက်ကိုခိုင်းစားတဲ့ခေတ်။
 လူက ‘အရှင်သခင်’ နေရာကို ပြန်ရောက်တော့မယ်လို့လည်း
 ကြွေးကြော်နေကြပါပြီ။

‘အရှင်သခင်’ နေရာတဲ့။ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဘယ်လို
 ဟာမျိုးပါလိမ့်။ ‘လူက အရှင်သခင်’ ဆိုတာ မကြုံဖူး၊ မကြား
 ဖူးတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ။ မေ့တောင်မေ့နေပါပြီ။

အဘိုးတို့ အဘွားတို့ခေတ်တုန်းကတော့ ကျွဲတွေ၊ နွား

တွေကို လူကခိုင်းစားလာတာဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူရဲ့ အရှင်သခင်နေရာဟာ မှေးမှိန်သွားရာက နောက်တော့ လုံးဝ ပျောက်သွားတယ်။ စက်တွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ပြုစုယုယရတဲ့၊ အလုပ်အကျွေးနေရာကို ရောက်သွားတယ်။ စက်က အရှင်သခင်ဖြစ်သွားတယ်။ လူသားတစ်ယောက်ကို အစာအောင်ကျွေးဖို့ထက် စက်တွေကို ဆီပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးဖို့ကိုသာ ပိုအလေးထား လာကြတော့တယ်။ လူသားတစ်ယောက်ကို ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ဖို့ထက် စက်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးဖို့ ပိုဂရုစိုက်လာကြတော့တယ်။ စက်ကလူထက် ပိုအရေးပါတဲ့ 'အရှင်သခင်' နေရာရောက်နေပြီး လူကတော့ စက်ရဲ့ 'အလုပ်အကျွေး' အဆင့်လောက်သာ သတ်မှတ်ခြင်းခံရတော့တယ်။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲ ရောက်တာနဲ့ ဒီအနေအထား ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတော့မှာ သေချာနေပြီ။ လူက စက်ကို ဈေးဝယ်ခိုင်းတော့မယ်။ စာကြည့်တိုက်ကို အသွားခိုင်းတော့မယ်။ ဗီဒီယိုခွေ အငှားခိုင်းတော့မယ်။ အလုပ်အတွက်ခိုင်းတော့မယ်။ စက်ဟာ လူကခိုင်းချင်တာခိုင်းဖို့ လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ် သူ့နေရာမှန်ကို သူပြန်ရောက်သွားတော့မယ်။ လူရဲ့ 'အရှင်သခင်နေရာကို' ကို လူသားတွေပြန်ရတော့မယ်။

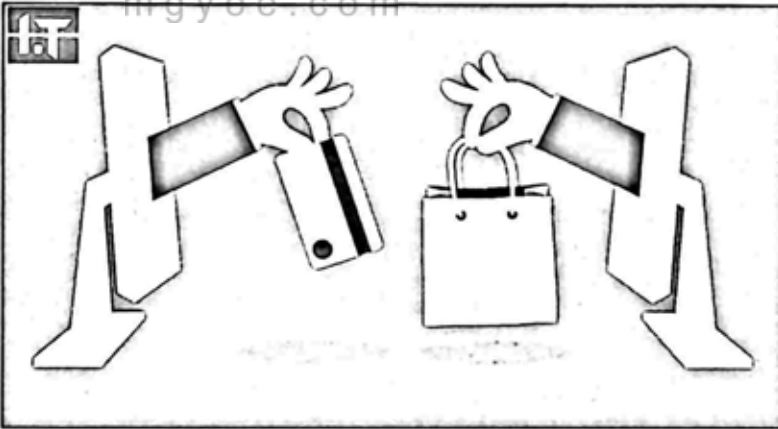
“တို့ဟာ အရှင်သခင်ကွ” လို့ ၂၁ ရာစုရဲ့ တံခါးခေါက်သံကို အားရပါးရ ဟစ်ကြွေးခိုင်းတော့မယ်။

“တို့ဟာ အရှင်သခင်ကွ”

“တို့ဟာ အရှင်သခင်ကွ”

“တို့ဟာ အရှင်သခင်ကွ” လို့ အရသာရှိရှိနဲ့ မိတ်ဆွေလည်းကြွေးကြော်ရင်း ကြိုဆိုလိုက်စမ်းပါ။

စမတ်ကတ်ခေါ်တဲ့ အိလက်ထရောနစ်ပိုက်ဆံ

၂၁ ရာစုကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူက မိတ်ဆွေကို ပိုက်ဆံတွေပေးပါလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေလိုချင်သလောက်၊ ကြိုက်သလောက် သူပေးခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ တင်းနဲ့တောင်းနဲ့ ခြင်ပြီးယူရလောက်အောင် အများကြီးလိုချင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ထည့်စရာအိတ်မရှိဘူး၊ ထားစရာနေရာ မရှိဘူးလို့လည်း ပူနေစရာမလိုပါဘူး။ သူက အိတ်ကြီးတွေနဲ့ သယ်လာပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တယ်လီဖုန်းကတ်ကလေးလောက်သာရှိတဲ့ ကတ်ကလေးတစ်ခုကို မိတ်ဆွေလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်မှာပါ။

နောက်ဆိုရင် လူတွေရဲ့ အိတ်ထောင်တွေထဲက အကြွေသံတွေ ကြားရတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စမတ်ကတ်ကလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်လို့လည်းရပြီ။ အိမ်တံခါးဖွင့်ဖို့သော့၊ ကားတံခါးဖွင့်ဖို့သော့အဖြစ်လည်း သုံးလို့ရနိုင်ပြီ။ ဒါတင်မက ကားမောင်းလိုင်စင်အဖြစ် ကျန်းမာရေးမှတ်တမ်းအဖြစ်လည်း သုံးနိုင်ပါသေးတယ်။ ခရီးသွားတဲ့အခါ လွှဲအိတ်ကြီး ဆွဲဆွဲပြီး သွားစရာမလိုတော့ဘူးလေ။ စမတ်ကတ်ကလေးတစ်ခု အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး စမတ်ကျကျ ကြော့ကြော့ကလေးထဲ သွားလိုက်ရုံပါပဲ။

သုံးရာသီဝတ်စုံ mgyoe.com

သွားတာလာတာသာ မဟုတ်၊ ဝတ်တာစားတာမှာလည်း သိပ် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ နွေထည်၊ ဆောင်းထည် စသဖြင့် ဝတ်စုံတွေအမျိုးမျိုး ဝယ်နေဖို့ လိုမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ 'စမတ်ချည်မျှင်'နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေ ဟာ ဆောင်းမှာ အနွေးဓာတ်ကိုထုတ်ပေးပြီး နွေမှာ အအေးဓာတ်ကို ထုတ်ပေး ပါလိမ့်မယ်။ ဆောင်းမှာ အနွေးထည်ကြီးတွေ ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေတာကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်နိုင်ဖို့ 'စမတ်ဝတ်စုံ' တွေလာပါတော့ မယ်။

စိတ်ကြိုက်မင်းသား မင်းသမီးရွေးမလား

ရုပ်ရှင်ကြိုက်တတ်သူတွေအတွက် ကိုယ်ကြည့်နေတဲ့ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေကို မကြိုက်ရင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် သရုပ်ဆောင်ကို အစားထိုး ပြီးကြည့်လို့တောင် ရနိုင်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာ-မက်ဒေါနား သရုပ် ဆောင်အဖြစ်ပါတဲ့ကားကို ကြည့်နေရင်းက မက်ဒေါနားအစား မွန်ရိုးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးပေါ်လာတယ် ဆိုပါစို့။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ မက်ဒေါနားရဲ့နေရာမှာ မွန်ရိုးရဲ့ပုံတွေ ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ အသံကအစ မွန်ရိုးရဲ့အသံ ထွက်လာမှာပါ။

မွန်ရိုးနဲ့ မက်ဒေါနား

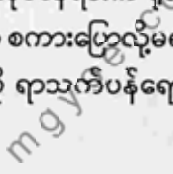
mgyoe.com

ကွန်ပျူတာဒရိုင်ဘာ

ကွန်ပျူတာထိန်းချုပ်စနစ်နဲ့ မော်တော်ကားတွေကို အခု စမ်းသပ်နေကြပါပြီ။ လာမယ့် ရာစုနှစ်ထဲမှာဆိုရင် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကိုယ်သွားမယ့်ခရီးစဉ် ပြောလိုက်တာနဲ့ ကွန်ပျူတာက သူ့အလိုလို လက်ကိုင်ဘီးကိုထိန်းပြီး မောင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ အရှိန်တိုးဖို့လျှော့ချဖို့၊ ကားချင်းပွတ်ရှောင်ဖို့၊ ကျော်တက်ဖို့၊ ဘရိတ်အုပ်ဖို့ စတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး လူထက်တောင် ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်စရာလည်း ရှိတယ်လေ။ ကွန်ပျူတာက လူလိုမှ စိတ်မဆိုးတတ်၊ ဒေါသ မထွက်တတ်၊ အိပ်မငိုက်တတ်တာပဲ။ စေ့ချင်းတော့ ကွန်ပျူတာဒရိုင်ဘာမောင်းမယ့် ကားတွေအတွက် အထူးစပယ်ရှယ် လမ်းမကြီးတွေလိုဦးမှာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ဆင့်ကျရင်တော့ ရိုးရိုးလမ်းတွေပေါ်မှာ မောင်းခိုင်းလိမ့်မယ်ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ လူက ကားပေါ်ထိုင်လိုက်ရင်း ရပ်ရှင်ကြည့်ချင်ကြည့်၊ မြင်းလောင်းချင်လောင်း၊ အိပ်ချင်ရင် တရေးတမောအိပ်နေလိုက်ရုံပါပဲ။

လေဖြတ်ခံရသူများအတွက် သတင်းကောင်း

လူတွေခံစားရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးအနက် လေဖြတ်ခံရတဲ့ ဝေဒနာဟာ အဆိုးဆုံးတွေထဲက တစ်ခုပါပဲ။ အကောင်းကြီးအတိုင်းရှိ နေရာက ရုတ်တရက် ချက်ချင်းကြီး ကောက်ကာငင်ကာ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားစေပါတော့တယ်။ သူက တခြားရောဂါတွေလို လက္ခဏာတွေ ဘာတွေပြတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ရာကထလာတုန်းက အကောင်းပကတိ ရှိနေရာက မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ မှန်ရှေ့မှာ ခေါင်းဖြီးနေတာကို တွေ့ချင်တွေ့ရတတ်တာ။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ရာထဲမှာအိပ်နေရင်း လက်တွေထုံကျဉ်လာပြီး မြောက်မရလှုပ်မရ ဖြစ်ရာကနေ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေတဲ့ အဖြစ်မျိုးဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်တတ်တာ။ တစ်ခါတလေတော့ တစ်ခုခုလုပ်နေရင်းက ရုတ်တရက် မူးလဲပြီး သတိလစ်သွားရာက သတိပြန်ရလာတော့ စကားပြောလို့မရတော့ဘဲ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေတဲ့ မသန်မစွမ်းဒုက္ခိတဘဝကို ရာသီဥတုပန်ရောက်သွားစေတော့တာပါ။

အမေရိကန်နိုင်ငံ ချီကာဂိုမြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံမှာ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ တစ်မနက်က နှလုံးရောဂါကု ဆရာဝန်ဒေါက်တာဗီရင်ဒရာ ဘစ်စတာ ၄၉ နှစ်ဟာ ပြုနေကျဝတ္တရားအတိုင်း လူနာတွေကို လှည့်ကြည့် နေပါတယ်။ တော်တော်လေးကြာတော့ သူ့ကို နံရံတစ်ခုမှာ မှီရပ်နေတာ သူနာပြုဆရာမတွေဟာ တွေ့လိုက်ကြတယ်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်း ဘူးလား” လို့ မေးကြတော့ သူပြန်မဖြေနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာမတွေမေးနေတာ ကို သူအကုန်ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဖြေလို့မရဘူး။ ချက်ချင်း သူ့ကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်ပြီး အရေးပေါ်ခန်းကို ယူသွားရတယ်။ လေဖြတ်တာလို့ ဆရာဝန်တွေက ဆုံးဖြတ်ပြီး အီလီနွိုင်းတက္ကသိုလ်ဆေးရုံမှာရှိတဲ့ လေဖြတ် ရောဂါ အထူးကုဌာနကို အမြန်ဆုံးပို့လိုက်ကြပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို ဆေးတစ်မျိုးပေးလိုက်တယ်။ ဆေးပေးပြီး သုံးနာရီလောက်ရှိတော့ သူလမ်းလျှောက်လို့ရပြီး သူ့လူနာတွေကိုတောင် လိုက်ကြည့်နိုင်သွားပြီ ဖြစ်တယ်။

ဒေါက်တာဘစ်စလာကို ကယ်လိုက်တဲ့ဆေးဟာ အသစ်ပေါ်ပေါက် လာတဲ့ဆေး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် နှလုံးရောဂါဝေဒနာသည်တွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေးလာခဲ့တဲ့ တီပီအေ (Tissue Plasminogen Activa- tor) လို့ခေါ်တဲ့ ဆေးပါ။

mgjy.com

လေဖြတ်တယ်လို့ အများခေါ်နေကြတဲ့ ရောဂါဟာ သွေးကြောတစ် နေရာရာမှာ သွေးအခဲတုံးလေးတစ်ခု ပိတ်ဆို့နေတာကြောင့် ဦးနှောက်ထဲကို အောက်စီဂျင် ဓာတ်ပို့ပေးနေတဲ့ သွေးအလုံအလောက် မရောက်တဲ့အတွက် ဖြစ်ရတဲ့ရောဂါပါ။ အောက်စီဂျင်နဲ့ သွေးလုံလောက်အောင်မရတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ အပိုင်းက ဆဲလ်တွေ အောက်စီဂျင်ပြတ်သွား သေသွားပါတယ်။ အဲဒီဆဲလ် တွေသေသွားတော့ သက်ဆိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကို သူက အမိန့်ပေးစေခိုင်းတာ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီမှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေတာ တို့၊ ပါးတစ်ခြမ်းရဲ့ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့တာတို့ ဖြစ်သွားရပါတယ်။

အီလီနွိုင်းတက္ကသိုလ်ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေဟာ တီပီအေဆေးကို သုတေသနလုပ်နေတာ နှစ်အတော်ကြာရှိခဲ့ပါပြီ။ အခုတော့ အမေရိကန် နှလုံးရောဂါအသင်းကြီးက တီပီအေကို လေဖြတ်ခံရသူတွေကို ကုသပေးတဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြုဖို့ လမ်းညွှန်ချက်တွေနဲ့ အတည်ပြုပေးလိုက်ပါပြီ။ လမ်းညွှန်ချက်ထဲမှာ အရေးကြီးဆုံးအချက်ကတော့ လေဖြတ်သွားတာဟာ သွေးခဲကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သေချာမှ သုံးရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဖြစ်ပါ တယ်။ တစ်ခါတလေ သွေးခဲကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သွေးကြောလေးတွေ သွေးယို စိမ့်မှုဆိုရင် သွေးခဲရှိနေတာဟာ လူနာရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်တဲ့ အကြောင်း တစ်ရပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သေချာအောင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးမှ ပေးရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ညွှန်ကြားချက်တစ်ခုကတော့ လေဖြတ်ခံရပြီး သုံးနာရီအတွင်း မှာသာ တီပီအေကို ပေးရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သုံးနာရီကျော်သွားပြီးမှ ဆိုရင်တော့ ဦးနှောက်ထဲ သွေးစီးဝင်တာကို မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီးလူနာ အသက် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါတယ်။

တီပီအေနဲ့ သွေးခဲကို ချေပေးနိုင်ပြီဆိုတော့ လေဖြတ်ခံရလို့ တစ်သက် လုံးဒုက္ခိတဘဝကို ရောက်ကြရတဲ့အဖြစ်က ဝေးကြတော့မှာဖြစ်တယ်။

The Futurist စာစောင်တွေနဲ့ စက်တင်ဘာ ၁၆၊ ၁၉၉၆ ခုထုတ် Time မဂ္ဂဇင်းပါ သတင်းဆောင်းပါးတွေကို ကိုးကားထားတာပါ။

mgyc.com

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုကို မျှော်ကြည့်ခြင်း

တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ဟင်္သာ အိပ်ရာက နိုးလာရသည်။ အိပ်ရာဘေးမှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက် ၄ နာရီဟု သိရသည်။ အိပ်ရာဘေးစားပွဲလေးပေါ်က ကြိုးမဲ့ဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်တော့ ရှေးဦးစွာ တူ...တူ...တူ ဟူသော အချက်ပေးသံကို ကြားရသည်။

“ဪ... နိုင်ငံခြားကဖုန်းပဲ၊ သားဆီကထင်ပါရဲ့... ဟယ်လို”
ဟု ဆရာမကြီး ဒေါ်ဟင်္သာ အိပ်ချင်မှူးတူးအသံဖြင့် ထူးလိုက်တော့...

“မေမေလား၊ သမီးရောက်ပြီ၊ ကိုကြီးတို့တစ်အိမ်သားလုံး လာကြို့ကြတယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ အခု အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်လိုက်တာ၊ မေမေ အိပ်ရေးပျက်သွားလား။ မေမေရော နားထောင်နေလား။ ဖေဖေတို့စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ချက်ချင်း ဆက်လိုက်တာ။ ဒီမှာ အခု ညနေ ၄ နာရီဆိုတော့ ဖေဖေတို့ဆီမှာ မနက် ၄ နာရီပေါ့နော်။ ဒီမှာက အင်္ဂလန်လို မချမ်းဘူး။ နေလို့ကောင်းတယ်။ ဒါပဲနော် သမီးနောက်မှထပ်ဆက်မယ်”

တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ထားရင်း “မြန်လိုက်တာနော်” ဟု ဒေါ်ဟင်္သာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ယမန်နေ့ ဒီဇင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီကပဲ သမီး လန်ဒန်ဟီးရီးလေဆိပ်ကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်သေးသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ဟင်္သာတစ်ရေးသာ အိပ်လိုက်ရသေးသည်။ သမီးဖြင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့ကို ကျော်ဖြတ်ကာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကနေ ဖလော်ရီဒါကို ရောက်သွားပြီ။ ၁၂ နာရီကြာ လေယာဉ်စီးသွားရတဲ့ခရီးဆိုတော့ အင်္ဂလန်ကျွန်းနဲ့ အမေရိကန်ဆိုတာ မြန်မာပြည်နဲ့ အင်္ဂလန်ခရီးလောက်ပါပဲလားဟု ဒေါ်ဟင်္သာ တွေးနေမိသည်။

“သူတို့ခေတ်ကြီးများ ကောင်းလိုက်တာနော် လွှတ်ခနဲဆို ရောက်သွားတာပဲ။ သိပ္ပံမောင်ဝတီတုန်းကများ ဒီခရီးကို မီးသင်္ဘောကြီး ပျင်းအောင်စီးပြီး တစ်လလောက်ကြာအောင် သွားရတာတဲ့”

ဆရာမကြီးဒေါ်ဟင်္သာက အိပ်ရာပေါ်ပြန်နှပ်နေရင်းက တွေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးကို အောက်စဖို့ဒ်ကျောင်းသို့ ကျောင်းတက်ရန် လွှတ်မည်ဆိုတော့ စာအုပ်စင်မှ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ခရီးများ

မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ရှာပြီးဖတ်ရသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာ အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့ရတာများကို သိပ္ပံမောင်ဝကရေးပြသည်။ လေဒဏ်၊ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် မူးဝေအော့အန်ပြီး အစားမစားချင်လောက် အောင် ဖြစ်ရတာကို ဖတ်ရသည်။ “ခုခေတ်များတော့ မြန်လိုက်ကြတာ၊ လေယာဉ်ကြီးတွေစီးရလာလည်း ငြိမ့်လို့၊ လေထဲပျံနေမှန်းတောင် မသိရဘူး။ စားသောက်ချိန်ဆိုလည်း ရှေ့က ခုံလေးပေါ်က စားစရာတွေကို ဖွန်းခက်ရင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ကော်စားလို့ သောက်စရာအချို့ရည် ဖန်ခွက်ကလည်း စားပွဲပေါ်မှာအဆင်သင့်။ ဖိတ်မှာစဉ်မှာ လိမ့်ကျမှာမပူရဘူး။ ကလောရထားစီးရတာနဲ့များ ကွာချင်တိုင်းကွာ”

သမီးနှင့်အတူလိုက်သွားပြီး တစ်လတာလောက် လည်ပတ်ခဲ့သော ဘီလပ်ပြန် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သူကလောမှာနေခဲ့ရစဉ် ရန်ကုန်နှင့် သွားလိုက်ပြန်လိုက်လုပ်ခဲ့ရသော ခရီးများအကြောင်း ပြန်တွေးနေမိသည်။ ရန်ကုန်နှင့်ကလောဆိုသည်မှာ မိုင် ၃၀၀ ကျော်ကလေးသာရှိသည်။ ဒီခရီးကို တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး ရထားစီးမှရောက်သည်။ ဒါတောင် အင်မတန် ကံကောင်းပါမှ။ ဒေါ်ဟင်္သာက ကျောပိုးအိတ်ကလေးတစ်လုံးသာ လွယ်ပြီး မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှ လေယာဉ်ပျံပေါ်တက်သွားသော သမီးလေးပုံသဏ္ဍာန်ကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဘန်ကောက်လေဆိပ်မှာ လေယာဉ်အပြောင်းအလဲအတွက် လိုအပ်သော ကိစ္စပိစ္စတွေကိုလည်း သမီးလေးသည် ကျောပိုးအိတ်ကလေးလွယ်လျက်ပင် တစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဒါတင်မက ရန်ကုန်က အမေ့ဆီတောင်လှမ်းပြီး အားလုံး ချောမောကြောင်း ဖုန်းဆက်ခဲ့သေးသည်တဲ့။ သူ ဒီအရည်အချင်းတွေ ဘယ်တုန်းကများ ရှိထားလိုက်ပါလိမ့်။ သမီးကလေးသည် ခုမှ အသက် ၂၀ ထဲ ဝင်စရှိသေး။ အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ချွဲလို့နဲ့ လို့ကောင်းတုန်း၊ ညနေစောင်း အိမ်ရှေ့မှာ သင်ဖြူးတစ်ချပ်ခင်းပြီး အဖေကျော်ဆန်း အနားယူပြီဆိုလျှင် အဖေလက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးအိပ်တတ်တုန်း။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီသစွာ သမီးသည် ဘယ်တော့မှမကြီးသော ကလေးဘဝမှာပင် ရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်က ထိုင်းအဲယားစေ့ လေယာဉ်ကြီးပေါ်

တက်လိုက်ကတည်းက သမီးသည် ချက်ချင်းလူကြီးဖြစ်သွားသည်။ အထက် တန်းကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော အမေကိုပင် သမီးက ဦးဆောင် ခေါ်ငင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အမှန်က အမေသည် သမီးကိုလိုက်ပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ သမီးက အမေကို စောင့်ရှောက်သွားရသည်။

“မင်းတို့မပူကြနဲ့၊ ခွေးကလေး ရေထဲပစ်ချလိုက်ရင် သူ့အလိုလို ကူးတတ်သွားတာပဲ”

အောက်စပို့ဒ်တွင် ကွန်ပျူတာဘာသာနှင့် ပြန်ကြားရေးနည်းပညာ ဘာသာရပ်များဖြင့် ဘီအက်စ်စီ ဂုဏ်ထူးတန်းနောက်ဆုံးနှစ်ကို ဝင်ခွင့်စာမေး ပွဲများဖြေဆိုရန်မလိုဘဲ တိုက်ရိုက်ဝင်ခွင့်ရခဲ့သော ကလေးသာသာ သမီးငယ် အား နိုင်ငံခြားလွှတ်သင့်မသင့် အဆုံးအဖြတ်ပြုပေးပါရန် သူတို့အတွက် တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သော တိုင်ပင်စရာလူကြီးသူမဖြစ်သူ မန္တလေးမှ အဒေါ်လူထုဒေါ်မာအား အကြံဉာဏ်တောင်းခံခဲ့စဉ်က ဒေါ်ဒေါ်ပြောခဲ့သော စကားလေးကို ပြန်အမှတ်ရနေသည်။

“ဒီအတိုင်းနေလိုကတော့ မင်းတို့တစ်ယောက်တည်း သမီးလေးဆိုပြီး ကလေးလိပ်ထားကြတော့ ငါ့မြေးလေး ဘယ်တော့မှ လူကြီးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလွတ်လိုက်ရင် နတ်ရေကန်ထဲချလိုက်သလို ချက်ချင်းလူကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဟိုမှာလည်း တို့လူခံတွေရှိနေတာပဲ။ ဘာမှပူစရာမရှိဘူး။

လွတ်သာလွတ်လျှောက်" be.com

မှန်လိုက်တဲ့ လူကြီးစကား ဟိုကိုတောင်မရောက်သေး၊ ဟိုသွားဖို့ လေယာဉ်ပေါ်တက်လိုက်ရုံနဲ့ ချက်ချင်း လူကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ့အဖေကတော့ ပါးစပ်ကဖွင့်မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းနေဟန်တူသည်။ သမီးက အသက် ၂၀ ထဲဝင်လာပြီ၊ တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူဖြစ်သည့်တိုင် သူ့သမီးကို ရင်ခွင်မှာသိပ်တုန်း။ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း သားကလေးဘဝကိုလည်း သူမကြုံခဲ့ရ။ သမီးကလေးဘဝကိုလည်း သူမတွေ့ခဲ့ရ။ သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်ခွင့်သူမတွေ့ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့သိပ်အားထားသော သားက လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က နိုင်ငံခြားထွက်သွားသောအခါ ကျန်ရှိခဲ့သော သမီးလေးကို သူက ပူတူးတူးလေးလုပ်နေခဲ့လေသည်။

ပူတူးတူးလေးလုပ်နေသော်လည်း သမီးအဖေသည် မသိစိတ်ထဲက သားအား လွမ်းဆွတ်နေ၍လားမသိ၊ သမီးကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလေသည်။ သမီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝမှစ၍ ဘောင်းဘီဝတ်ခဲ့သည်။ လေးတန်းကျောင်းသူအရွယ်ကပင် ကျောပိုးအိတ်ကလေးတစ်လုံးလွယ်ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ ဟဲဟိုးလေဆိပ်မှ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်းသွားရဲသည်။ သွားတတ်သည်။ ပြန်တော့လည်း ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ရုံသာ။

သမီး ၁၀ တန်းအောင်ပြီးတော့ သူ့အဖေက ကတိပေးထားသည့် အတိုင်း သမီးကို သူ့သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးများနှင့် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ တောင်ကြီး၊ အင်းလေး စသည်တို့ကို လျှောက်လည်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ မိဘမပါဘဲ တစ်ခါမှခရီးမထွက်ဖူးသော ရန်ကုန်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သမီးက ခေါင်းဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထိုလေ့ကျင့်မှုများကြောင့် နိုင်ငံခြားသို့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသောသမီးသည် အင်္ဂလန်သို့သွားရဲသည်။ သွားတတ်သည်။ အင်္ဂလန်သွားပုံကလည်း သူများတွေလို စားသောက်စရာခြင်းကြီးတွေကို မနိုင်မနင်းဆွဲ၊ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို တရွတ်တို့က်သယ်လို့ မဟုတ်၊ ဟဲဟိုးက ရန်ကုန်ကိုသွားသလိုလောက် အောက်မြေရဲသည်။ တချို့များ နိုင်ငံခြားသွားတာကို မင်္ဂလာဆောင်သွားသလို ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားကြ

တာတွေ တွေ့ဖူးသည်။

သမီးကတော့ စပိုရှပ်ကလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပင်။ ကျောမှာလွယ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကလွဲ၍ သမီးလက်ထဲ ဘာမှမပါ။ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် သမီးကို ပြန်မြင် ယောင်မိရာက ဒေါ်ဟင်္သာ ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ကျောင်းတက်ရန်လာခဲ့ပုံကို ပြန်သတိရသည်။

အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ဟင်္သာသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ဥပစာတန်း အောင်ပြီး၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဝိဇ္ဇာတန်းတက်ရန် ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်ဆိုတော့ သမီးအသက်အရွယ်လောက်ပင်။ ဒါတောင် မိခင်ဖြစ်သူက လိုက်ပို့ပြီး ဆွေမျိုးသားချင်းထံ အပ်နှံရသေးသည်။ သယ်လာခဲ့ရသည့် ပစ္စည်းတွေကလည်း တစ်နိုင်မက၊ ယူနီဖောင်းသေတ္တာဟု ခေါ်ကြသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံး၊ စာအုပ်ထည့်သော ကျွန်းသေတ္တာကြီးကတစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်ကြီးက တစ်လိပ်အပြင် အဆောင်မှာ တစ်လလောက်စားနိုင်သည့် အကြော်အလှော်ပုလင်းတွေ၊ ဘူးတွေထည့်သည့် ဧရာမကြိမ်ခြင်းကြီးက တစ်လုံးပါသေးသည်။ သမီးတို့ခေတ် လူငယ်တွေနှင့်များကွာပါဘိ။

မျိုးဆက်တစ်ဆက်အတွင်းမှာပင် မိဘနှင့်သားသမီးတို့၏ အခြေ အနေသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ကွာခြားသွားခဲ့ပြီ။ ဒေါ်ဟင်္သာတို့အမေ များလက်ထက်က မိန်းကလေးများသည် သေစာ ရှင်စာတတ်သည်နှင့် ကျောင်းမနေကြရတော့။ အိမ်တွင်းမှာပင်နေပြီး အိမ်ထောင်မှုလုပ်ငန်းများကို လက်ထပ်သင်ကြရသည်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပိပြားကြရသည်။

ဒေါ်ဟင်္သာတို့လက်ထက်ရောက်တော့ တက္ကသိုလ်တက်ရန် စာသင် ရသည်။ မန္တလေးမှာတုန်းက ရွှေမန်းဆောင်မှာနေခဲ့ရပြီး ရန်ကုန်ရောက်တော့ မာလာဆောင်မှာ နေခဲ့ရသည်။ ဒါတောင် ဒေါ်ဟင်္သာတို့ ဆယ်တန်းကျောင်း သူအရွယ်က မိဘမပါဘဲ ရပ်ဝေးသို့ ညအိပ်ညနေသွား လည်ပတ်ခွင့်မရခဲ့ ကြ။

သမီးတို့ခေတ်ကတော့ သမီးသည် လေးတန်းကျောင်းသူအရွယ်က ပင် မိဘနှင့်အတူ ချောင်းသာ၊ ငပလီ၊ ပုဂံညောင်ဦးတို့ကို ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ။ မော်လမြိုင်၊ ကျိုက္ကမိ၊ စက်စဲကိုလည်း ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့

မိဘမပါဘဲ သူငယ်ချင်းများနှင့် မန္တလေးသွားလည်သည်။ ဆွေရင်းမျိုးရင်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးရှိသော်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရဖို့ ဟိုတယ်ရှာတည်းပြီး လည်ခဲပတ်ခဲကြသည်။ ကလော၊ တောင်ကြီးသွားတော့လည်း ဒီအတိုင်းပင်။ သမီးအဖေက ရန်ကုန်ကနေ အားလုံးစီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

ဟော အခုလည်း အဲဒီတုန်းကအတိုင်းပင် ကလော၊ တောင်ကြီးသွားဖို့ မန္တလေးသွားဖို့ စီစဉ်ပေးသလိုပင် သူ့သမီး ဘိလပ်ကို စာသင်သွားဖို့ သူ့အဖေလာစီစဉ်ပေးသည်။ သူ့သမီး ပူတူးတူးက မသွားချင်လို့ တင့်တိုလုပ်နေတော့ အမေကိုယ်တိုင်လိုက်ပါဟု ဖြစ်အောင်စီစဉ်သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဧည့်သည်ပို့တာ ကြိုတာမျိုး မလုပ်နိုင်ကြသော်လည်း သူတို့သားအမိ ဟဲဟိုးလေဆိပ်ရောက်တော့ လာကြိုနေသူ သုံးဦး သုံးဖွဲ့တွေ ရသည်။ တစ်ယောက်မအားလျှင် တစ်ယောက်ကြိုနိုင်အောင်ဟုဆိုကာ အားမနာရသည့်သူ သုံးဦးအား အကြောင်းကြားထားခဲ့ရာ သုံးဦးစလုံးလာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။

ဒီဇင်ဘာမှာ ပထမပတ်စာမေးပွဲပြီးတော့ ကျောင်းတစ်လပိတ်သည်ဖို့ သမီးက အိမ်ပြန်လာချင်သည်။ သမီးအဖေက အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတုန်းယူတတ်ရသည်ဟုပြောပြီး သမီးကို သူ့အစ်ကိုရှိရာ အမေရိကန်သို့သွားလည်ခိုင်းသည်။ သူတို့မောင်နှမ မတွေ့ကြသည်မှာ ၁၀ နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီလေ။ သူ့အစ်ကို လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ပို့လိုက်တော့ သမီး အမေရိကန်သို့သွားဖြစ်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကလေးတစ်လုံးပဲ ယူသွားသည်တဲ့။

“လွယ်လိုက်ကြ၊ မြန်လိုက်ကြတဲ့ ခေတ်ကြီးနော်။ တို့ခေတ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

ဒေါ်ဟင်္သာက အိပ်ရာပေါ်မှိုန်းရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဟင်္သာတို့ အိပ်ကောင်းတုန်း သမီးက ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေကို ကျော်ဖြတ်ကာ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်မှ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ကို ကူးသန်းရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။

“အိပ်ခြင်းဆိုတာဟာ တဒင်္ဂသေသွားတာပဲ” ဆိုသော စကားရှိတာကို သွားအမှတ်ရသည်။ ဟုတ်သည်။ အိပ်နေလို့ကတော့ အာယ်မှရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာ ကုန်သွားရတဲ့အချိန်တွေ နှမြော့စရာကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီလှုပ်ရှားနေတဲ့သူတွေဆို ခရီးအများကြီး ရောက်ကြမှာပဲ။ လူတစ်

ယောက်သည် လန်ဒန်မြို့ကြီး၌ အိပ်ရာထဲကထ၍ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစား လဲပြီး ခဏအကြာတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့ရှိ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုထဲ၌ နံနက်စောစော စားသောက်သည်။ နေ့လယ်စာကိုတော့ ရုရှားနိုင်ငံက မော်စကိုမြို့မှာ စားသောက်ပြီး ညစာကို ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော် ဂင်ဇာ လမ်းမကြီးက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာစားသည်။ ထို့နောက် ဘန်ကောက်မြို့လယ် ရှိ ဟိလ်တန်းဟိုတယ်ကြီးမှ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် အိပ်ရာဝင်သည်ဟုဆိုသော ပုံပြင်တစ်ခုကို မကြာခဏဖတ်ရဖူးသည်။

ကလောအထက်တန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလုပ်နေ တုန်းကတော့ ဒါတွေဟာ သူများနိုင်ငံတွေက မိလျံနာသူဌေးကြီးတွေ အကြောင်းပြောတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ဟုပဲ အောက်မေ့ခဲ့သည်။ အခုသမီးကြောင့် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့အခါကျမှ တိုးတက်မှုတစ်ခုဆိုတာ မိလျံကြီးတွေသာ ခံစားနိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ ရသည်။ သဘောပေါက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး လေ။ ငါထပြီးလှုပ်ရှားဦးမှ ဖြစ်မှာပါ” ဟု တီးတိုးပြောရင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်ဟင်္သာအိပ်ရာက ထလိုက်လေတော့သည်။

ဆရာမကြီးဒေါ်ဟင်္သာ လှုပ်ရှားဖို့ပြင်ဆင်ချိန်မှာ ခရီးသွားနေသော သမီးငယ်မူ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်အတူ မိုင်ယာမိ ကမ်းခြေရှိ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ညစာကို မြန်ရေရှက်ရေ စားသောက်လျက်ရှိနေပေပြီ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ဟင်္သာကပဲ အိပ်ရာထနောက်ကျနေ သည်လား၊ သားတို့သမီးတို့ ခေတ်လူငယ်တွေကပဲ မရပ်မနား ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြသည်လား။ ခေတ်ကြီးကိုက မရပ်မနား ပြေးလွှားနေသည် လား။ ခေတ်ကြီးကို ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြတာ။ ဒီခြေလှမ်းမျိုး ဒီစိတ်ဓာတ် မျိုးနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲကို တိုးဝင်လို့ရမှာ မဟုတ် ပါဘူးဟု ဆရာမကြီးဒေါ်ဟင်္သာထံ ခင်ပွန်းဆရာကိုလူလှကတော့ ယတိပြတ် ဆိုလေသည်။

ဆရာကိုလူလှသည် သတင်းအယ်ဒီတာဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍ လက်လှမ်းမီသမျှ နိုင်ငံခြားသတင်းစာနှင့် အခြားစာနယ်ဇင်းများကို အမြဲ

မပြတ်ဖတ်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၌ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ဆိုခြင်းကို သူ့အိမ်က ဆန်ဈေးဆီဈေးထက် ပို၍ သိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်ထဲက ခြေတစ်လှမ်းတောင် အပြင် မထွက်ပါဘဲနှင့် သူ့သမီးကို ကွန်ပျူတာသင်ခိုင်းပြီး ဘီလပ်ရောက်အောင် လမ်းညွှန်မှုပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကိုလူလှသည် ဘီလပ်ရောက်သမီးငယ်က ဖုန်းထဲပြောပြသော သူ့ကိုယ်ပိုင်အိမ်မေးလိပ်စာကို ကြည့်ရင်း တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ရေရွတ် နေတတ်သည်။ သူ့သမီးကျောင်းဝင်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ကျောင်းကသမီး အတွက် အင်တာနက်ထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်မေးလိပ်စာ တစ်ခုပေးသည်။ ကိုယ်ပိုချင်ရာကို စာရေးလို့ရသည်။ အခုပို့ အခုရောက်သည်။ ဟိုဘက် ဒီဘက် အင်တာနက်ချိတ်ထားသော ကွန်ပျူတာနှစ်လုံးရှိဖို့ပဲလိုသည်။ ဖက်စ် နှင့် စာပို့သည်ထက်ပင် အချိန်ရောစရိတ်ပါ ပိုသက်သာသည်။

ကမ္ဘာကြီးကို အမိလိုက်ရမည်။ မဖြစ်မနေ လိုက်ကိုလိုက်ရမည်ဟု ကိုလူလှအားခဲထားသည်။ နီးစပ်ရာလူတိုင်းကိုလည်း တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ် ကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ပြီး အမိလိုက်ကြဟု တဖွဖွပြောသည်။

သို့သော်...

ကမ္ဘာကြီးကို အမိလိုက်ချင်သော ကိုလူလှသည် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသော ခေတ်ကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မိအောင် လိုက်ရ မည်မှန်းမသိ၍ အခက်ကြုံနေတော့သည်။

ကမ္ဘာကြီး၏ ပြောင်းလဲနှုန်းကလည်း အံ့မခန်းမြန်လှသည်။ အထူး သဖြင့် ကိုလူလှတို့၏ နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ် ပြောင်းလဲမှုနှုန်းက မယုံနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်နေသည်။

စက်မှုအတတ်ပညာပိုင်းကို ထားလိုက်တော့။ ကိုယ်က နလပိန်းတုံး ဆိုတော့ လိုက်မမိတော့တာမဆန်း စကားလုံးဝေါဟာရတွေကို ကိုင်တွယ် ကစားပြီး အလုပ်လုပ်စားလာခဲ့သော သတင်းစာ အယ်ဒီတာဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် ဒီခေတ်စကားလုံး ဝေါဟာရတွေနောက်ကို လိုက်လို့ မမိအောင် ဖြစ်နေရခြင်းကိုတော့ ကိုလူလှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မကျေနပ်။ မောက်စံတို့၊ ဖက်စ်တို့၊ မော်ဒမ်တို့၊ မိဒီဒီတို့၊ ဝဂျ်ဘီဆိုက်တို့ဆိုတာတွေ

နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း လိုက်ရင်းနှင့် အလှမ်းဝေးသွားရလေသည်။

ကိုယ်က အိပ်နေလို့၊ ထိုင်နေလို့ အလှမ်းဝေးကွာသွားသည်ဆိုလျှင် ဖြေသာနေသေးသည်။ ခုတော့ ကိုယ်က ကြိုးစားပြီး ကိုယ်စွမ်းနိုင်သလောက် အင်အားလေးနှင့် လိုက်နေပါလျက်နှင့် အလှမ်းကဝေးဝေးသွားရသည်ဟု ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မချင့်မရဲနှင့် ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ဘင်ဂျမင်ဖရင်ကလင်ကို ပို့ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ရေခဲသေတ္တာ၊ တယ်လီဗွီးရှင်း၊ ပုံတူပွားခြင်း စတဲ့ စကားလုံးဝေါဟာရတွေကို ‘ပညာသိအတွေး’နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှန်းဆကြည့်လို့ ရနိုင်လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သာ ဒီရာစုရဲ့ ဒုတိယပိုင်းကို ရောက်ခဲ့ရင်တော့ ဖရစ်ဂျီတို့၊ တီဗွီတို့၊ ဖက်စ်တို့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်သွားရမှာပဲ။ ကွန်ပျူတာစကားလုံး ဝေါဟာရတွေ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှ မသိဘဲအဖြစ်ကနေ ဘာမှနားမလည်တဲ့ အခြေအနေကိုရောက်သွားမှာ သေချာတယ်”

တိုင်းမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မှာ ဒီစာပိုဒ်ကလေးကို ဖတ်လိုက်ရတော့မှ ကိုလူလှ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဘင်ဂျမင်ဖရင်ကလင်လို ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးတောင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားစေအောင် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု အရှိန်အဟုန်ကြီးမားနေသည်ဆိုတော့ မိမိတို့ လူပြိုနိုးတစ်ဦးအတွက် လိုက်လေဝေးလေဖြစ်နေသည်မှာ ဘာမှမထူးဆန်းတော့ပေ။

ကိုလူလှသည် လိုက်မမီမှတော့ လိုက်မနေတော့ပါဘူးဆိုသော လူသားမျိုးမဟုတ်သဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားလိုက်နေသည်။ ပြင်သစ်ပြည်က အမြန်ရထားသည် တစ်နာရီကို ၂၁၀ မိုင်နှုန်းသွားသဖြင့် ရန်ကုန်-မန္တလေး ခရီးလောက်ဆို ၂ နာရီလောက်နှင့် ရောက်သွားတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မိမိက ဒဂုံမန်း အမြန်ရထားကြီးစီး၍သွားလည်း ရန်ကုန်-မန္တလေး ခရီးကို ၁၂ နာရီလောက်ကြာလျှင် ရောက်သွားသည်သာ။ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့ အဓိကမဟုတ်လား။ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်တွစ်ခု ပြတ်ပြတ် သားသားရှိပြီးသား မလျှော့သောဖွဲ့နှင့် မမှိတ်မသုန်သွားနေလျှင် နောက်ဆုံး၌ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရမည်သာဟု ကိုလူလှ စွဲမြဲယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်

ဖတ်မြဲ၊ လေ့လာမြဲ၊ စူးစမ်းမြဲပင်။

“ပြိုင်ကားမောင်းသူတစ်ဦးက သူ့ကားကို ၁၀ စက္ကန့်အတွင်း ၂၇၅ Km/h ထိ အရှိန်မြှင့်တင်နိုင်သောအခါ အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အာကာသလွန်းပျံယာဉ်က ၈ မိနစ်အတွင်း ၂၈၀၀၀ Km/h ထိ အရှိန်မြှင့်နိုင်သောအခါ အံ့ဖွယ်သရဲသည် အံ့ဖွယ်သရဲ မဟုတ်ပြန်တော့ပေ။

မယုံနိုင်လောက်အောင် အရှိန်တိုးမြှင့်သွားခြင်းမှာ စက်မှုအတတ်ပညာ၏ ပြောင်းလဲမှုခြေလှမ်းပင် ဖြစ်သည်။ လူသားများအဖို့ ‘ဘီး’ ကို တီထွင်နိုင်ရန် နှစ်ပေါင်းနှစ်သန်းခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း ၎င်းဘီးကို ရေခွေးငွေ့အင်ဂျင်ဖြင့် လည်ပတ်အောင်လုပ်ဖို့မူ နှစ် ၅၀၀၀ မျှသာ ကြာခဲ့သည်။ ပထမဆုံးပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကွန်ပျူတာမှာ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားစေခဲ့သော်လည်း စားပွဲခုံပေါ်တင်ထားနိုင်သည့် စက်ပြုလုပ်ရန် ၃၅ နှစ်သာ ကြာခဲ့သည်။ စားပွဲတင်အဖြစ်မှ ပေါင်ပေါ်တင်သုံးသော စက်ဖြစ်ရန်မှာမူ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတောင်မှ မကြာခဲ့ပေ။

ဤရာစုနှစ် အစပိုင်းကာလများက စာတိုက်နှင့် တယ်လီဖုန်းသွားဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများ အဖြစ်ရှိသော်လည်း ယခုမူ ဖက်စ်များ၊ အသံဖြင့် စာပို့သည့်စနစ်များ၊ အီးမေးလ်စနစ်များကို အသုံးပြုလျက်ရှိကြသည်။ သိပ်မကြာမီကာလအတွင်းတွင် အသံဖြင့် အမိန့်ပေးခိုင်းရန် ကွန်ပျူတာများ ဈေးကွက်အတွင်း ရောက်ရှိလာတော့မည်။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ဇီဝဆေးပညာ အင်ဂျင်နီယာများကလည်း လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းအားလုံး အရေပြား၊ အရိုး၊ အသွေး၊ အဆစ်နှင့် ကလီစာများကိုပါ အစားထိုးနိုင်ရန် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြရာ လုံးဝ စက်ရုံထဲမှ ထုတ်လုပ်လိုက်သော လူသားတစ်ဦးဖြစ်လာရန်ဆိုသည့်ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်လောက်သည့်အရာမဟုတ်တော့။

နယူးစ်ဝိစ်မဂ္ဂဇင်းက ရေးသားမှတ်ချက်များကို ဖတ်မိသောအခါ ကိုလူလှသည် စက်ရုံထဲတွင် မလုပ်ရသေးသော်လည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို မိမိလိုချင်သောအချိန်တွင် လိုချင်သလိုမွေးယူလို့ ရှုနိုင်နေပြီဆိုသော အချက်ကို သွားသတိရမိသည်။ ကျန်းမာရေးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အလှပျက်မှာ စိုးလို့ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ ရင်သွေးကို မိမိ၏ဝမ်းဗိုက်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဲ

သူတစ်ပါး၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုငှား၍ ဆောင်ခိုင်းလို့ရနေပြီ။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်လောက်က သန္ဓေသားကို အမျိုးသားများ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းထဲသို့ သွင်း၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော ကိစ္စတစ်ရပ် ငြင်းခုံ ဆွေးနွေးခြင်းပြုခဲ့ကြသည်များကိုလည်း မှတ်ရမိသည်။

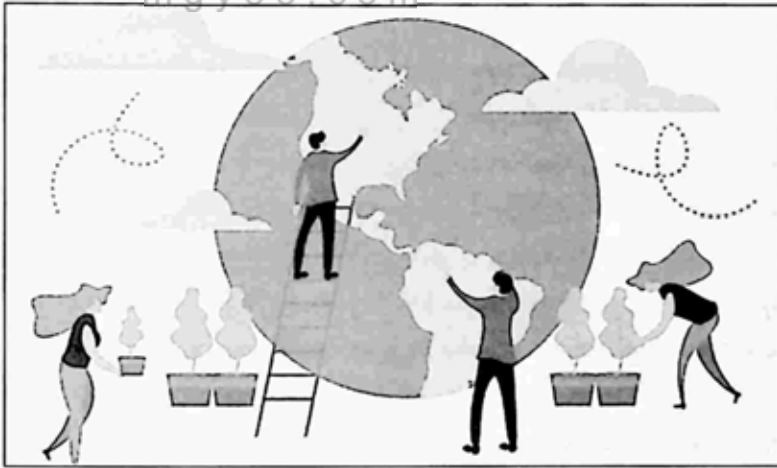
သင့်မသင့် တော်မတော်ဆိုသည်မှာ အချိန်ကာလနှင့် သက်ဆိုင် သဖြင့် ကိုလူလှ ဦးနှောက်ခြောက်မခံချင်သေးပါ။ ဆော့ခရတ္တီသည် သူ့ခေတ် သူ့အခါ၌ နောက်ကမလိုက်ဘဲ ခေတ်ရှေ့က အလှမ်းအကွာကြီး ကွာအောင် ပြေးခဲ့သဖြင့် လူအများ၏ ဆန်းကြယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်မဟုတ်လော။ အရှက်နှင့် သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းသိသော ဆော့ခရတ္တီသည် အသက်ကို စွန့်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် ကိုလူလှသည် ဦးနှောက် ခြောက်မခံချင်သေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ညောင်ပင်အောက်သွား၍ သားဆုပန် နေသေးသောလူများကို မျိုးစေ့ဘဏ်အကြောင်း၊ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်း အကြောင်းများပြောပြနေ၍ အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကိုလူလှသည် သင့်မသင့်၊ တော်မတော် ကိစ္စများကို ဦးနှောက်ခြောက်ခံ၍ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ၂၀ ရာစု မဟာလူသားများ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုများကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လေ့လာ၍နေ လေသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလိုတော့ ကိုလူလှသည် သူ့လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့သည် များကို မှတ်စုထုတ်၍ စာစောင်မဂ္ဂဇင်းများ၌ ရေးသားတင်ပြတတ်သည်။

ကိုလူလှရေးခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို သိရှိရန် နမူနာတစ်ခု လောက်တော့ ထုတ်ကြသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ၂၁ ရာစုကို မျှော်ကြည့် ခြင်းအမည်ဖြင့်ရေးခဲ့သော စာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပြလိုက်ပါရစေ။

mg.yoe.com

ကမ္ဘာရွာကြီး ဖြစ်လာတော့မည်လော

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်။

ခါတိုင်းလိုပင် အလွန်အလုပ်များသောနေ့၊ လန်ဒန်၊ နယူးယောက်၊ ဘာလင်မြို့တို့နဲ့ လှမ်းပြီး စီးပွားရေးကိစ္စများ ပြောဆိုဆွေးနွေးရသည်။ သဘောတူညီချက်တွေ ရလိုက်သည်။ တိုကျိုနှင့်ဆွေးနွေးဖို့ အစီအစဉ်ကို တော့ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ဘာသာပြန်စက်ပျက်နေ၍ ကာလီဖိုးနီးယားမှာ ပြင်ခိုင်းထားရသည်။

အီလက်ထရောနစ်နုတ်ဘုတ်စ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးတွေ ကျောင်းကအိမ်အပြန် လမ်းပေါ်ရောက်နေကြပြီဆိုတာ သိရသည်။ ကျန်းမာ ရေးဆေးစစ်ချက်တွေကို ကြည့်ပြီး ကွန်ပျူတာက သူ့လိုလို မှာကြားထားသော ကိုလက်စရောကျဆေးနှင့် တခြားဝယ်ခြမ်းစရာတွေလည်း ခုနလေးတင်လာ ပို့သွားသည်။

ဒီညတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီး နံရံမှာကပ်ထားတဲ့ ခြောက်ပေကျယ် ရုပ်မြင်သံကြားကွန်ပျူတာမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။ အီလက် ထရောနစ်ပိုက်ဆံဖြင့် ဒီနေ့မှစဖြစ်တဲ့ အာနီးကားကို ဝယ်ကြည့်မည်။ (ဟုတ်ကဲ့၊ အာနီးတွေ ရှိနေပါသေးတယ်)

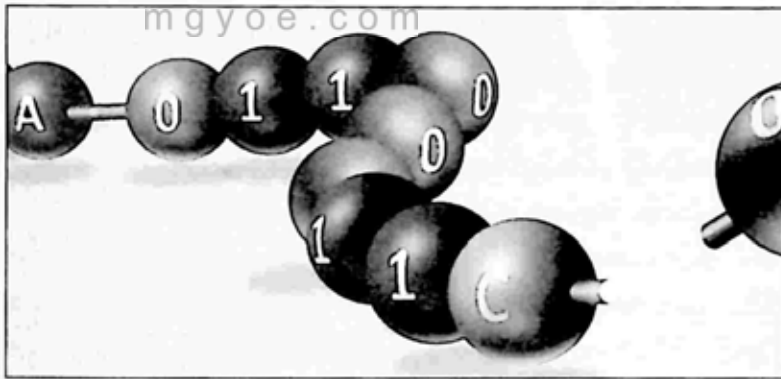
myoe.com

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်ကဆိုရင် ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံဝတ္ထု လို့ပြောမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လာမယ့်ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒါတွေဟာ တကယ် ဖြစ်လာတော့မှာပါ။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုဟာ ဒီတစ်နေ့ကမ္ဘာရွာကြီးကို ဘက်ပေါင်းစုံကနေ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စီးပွားရေး သမားတွေဟာ အိမ်မှာနေရတယ်မရှိဘဲ တစ်ပြေးတည်း ပြေးစရာလိုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရုံးခန်းထဲက ဒါမှမဟုတ် အိမ်ခန်းထဲက ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးက စီးပွားဖက်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလို့ရတယ်။ သဘောတူစာချုပ်တွေ ချုပ်လို့ရတယ်။ စတော့ရှယ်ယာတွေရောင်းလို့ ဝယ်လို့ ရတယ်။ “တိုလီမုတ်စ” တွေဝယ်ဖို့ ဈေးသွားစရာမလိုတော့ဘူး။ အိမ်ကနေပြီး ကိုယ်လိုချင်တာ ဝယ်လို့ရတယ်။ အိမ်အရောက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကြည့် ချင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို အိမ်မှာ ကိုယ်ကြည့်ချင်တဲ့အချိန် ကြည့်လို့ရတယ်။ နာမကျန်းဖြစ်လို့လည်း ဆေးရုံတက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာတွေက တစ်ဆင့် မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့နေရာက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဆရာဝန် ကို ပြုလို့ရတယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့လိုတဲ့ ရောဂါဆိုလျှင်လည်း ကွန်ပျူတာကတစ်ဆင့် ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ကုသပေးနိုင်တယ်။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုက လူသားတွေနဲ့ ဘဝဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး ပြောင်းလဲသွားတော့မှာ သေချာနေတယ်။ ဒီကနေ့နဲ့ လုံးဝတူမှာမဟုတ်တော့ ဘူး။ အမေရိကန်နိုင်ငံက “ဘက်တဲလ်သုတေသနဌာန” ကြီးမှာရှိတဲ့ သုတေသီတွေဟာ ရှေ့လာမယ့်ဆယ်စုနှစ်အကုန် ခရစ်နှစ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်လာနိုင်စရာ အခြေအနေတွေကို သုတေသနပြုတင်ပြခဲ့ ကြပါတယ်။ သူတို့တင်ပြတဲ့အတိုင်း မျှော်ကြည့်ကြရအောင်။

ဗီဇဆေးဝါးလုပ်ငန်း (Genetaceutical)

မျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်း (Genetic Research)
 ထူးထူးခြားခြား တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ ဆေးဝါးလုပ်ငန်း (Pharmace-
 utical) ဘက်ကလည်း အထူးတိုးတက်လာလိမ့်မယ်။ အခုအချိန်မှာ ကုသလို့
 မရနိုင်ဘူးလို့ ယူဆထားတဲ့ရောဂါ အတော်များများကို ကုသနိုင်တဲ့ဆေးဝါး
 သစ် ကုထုံးအသစ်တွေ ပေါ်ထွက်လာဖို့ အင်မတန် နီးကပ်နေပြီဖြစ်တယ်။

အခုအနေအခါမှာ ကုလို့မရနိုင်သေးတဲ့ AIDS ရောဂါ၊ Alzheimer's Disease ရောဂါ၊ Cystic Fibrosis ရောဂါ စတဲ့ရောဂါတွေကို ပျောက်အောင် ကုသနိုင်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ ရှေ့ဆယ်စုနှစ်အတွင်းမှာ ပေါ်လာကြတော့မှ သေချာ သလောက်ရှိနေပါပြီ။

လူ့ကိုယ်ထဲက ကွန်ပျူတာ

သုတေသီတွေဟာ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှနဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့ ဆဲလ် တိုင်းမှာပါရှိတဲ့ ဒီအင်အေခေါ် မျိုးရိုးဗီဇပစ္စည်းကို အခြေပြုပြီး “မော်လီကျူ လာကွန်ပျူတာ” ထုတ်လုပ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေကို တွေ့ရှိထားပြီး ဖြစ် တယ်။ အဲဒီကွန်ပျူတာဟာ လူ့ရဲ့ဦးနှောက်လို စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိလိမ့် မယ်ဖြစ်ပါတယ်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု အများကြီးလိုတဲ့ စစ်တုရင် ကစားနည်း ကို ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံလောက်နီးနီး ကစားနိုင်တဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ အခုတောင် ပေါ်ပေါက်နေပြီ မဟုတ်လား။

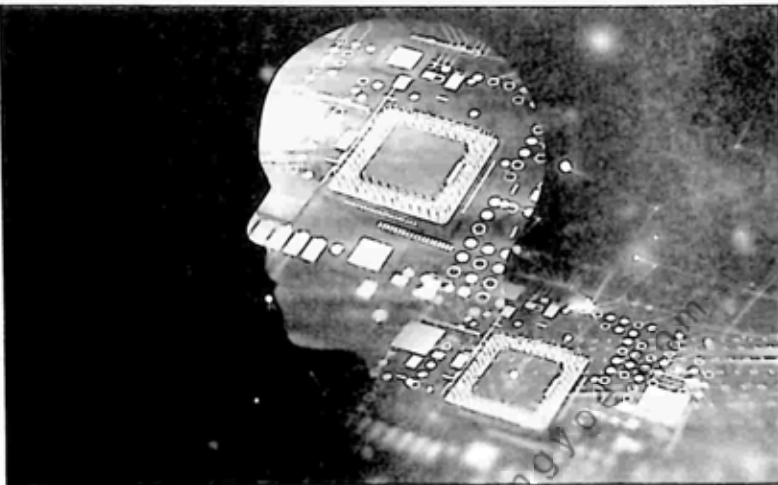
၂၀၀၆ ခုနှစ်လောက်မှာဆိုရင် လူတိုင်းအတွက် အထူးအရေးကြီးတဲ့ ပတ်စပို့တို့၊ ကားမောင်းလိုင်စင်တို့၊ ခရစ်ဒစ်ကတ်တို့လို အရာမျိုးတွေကို လူနဲ့ အတူသွားလေရာ သယ်ဆောင်သွားရတာမျိုး မလိုတော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာချည်းပဲ သေးသေးကလေးလုပ်ပြီး လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာမှာ ထည့် ထားလို့ရနိုင်တော့မယ် ဖြစ်တယ်။ ပတ်စပို့ ကျပျောက်တာတို့၊ ခရစ်ဒစ် ကတ်အနှိုက်ခံရတာတို့ ပူနေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

mgvooe.com

အိုတယ်ဆို 'ချို'နဲ့လား။ e . com

နည်းပညာအသစ်တွေ တိုးတက် ထွန်းကားလာတာနဲ့အမျှ လူလောက်နီးနီး စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ရိုဘော့ “စက်ရုပ်လူ” တွေ၊ ကွန်ပျူတာ တွေ အမျိုးမျိုးပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြတယ်။ နောင်ဆိုရင် စက်ယန္တရားတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ “လူစက်ရုပ်” တွေ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့် မယ်လို့ “ဗီဇဆေးဝါး” ပညာရှင်တွေ ဆိုကြတယ်။ သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင် နိုင်ဘဲ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်မှပဲတွေ့မြင်နိုင်မယ့် အလွန်အလွန်သေးငယ်လှတဲ့ “နာနိုစက်” (Nano Machines) ကလေးတွေကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲထည့်ထား လိုက်ရင် အဲဒီကိရိယာကလေးဟာ ဦးနှောက်နဲ့ ကြွက်သားဆဲလ်တွေရဲ့ ယိုယွင်းမှုဖြစ်လာတာနဲ့ ချက်ချင်းသိပြီး အချိန်မီ ပြုပြင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် လူသားတွေဟာ ဆဲလ်တွေပျက်စီးယိုယွင်းလို့ဖြစ်ရတဲ့ “ဇရာ” ဆိုတဲ့ အိုမင်းတဲ့အဖြစ်ကို မရောက်တော့ဘူး။ အမြဲနုပျိုနေလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စ ကတော့ အခုလာမယ့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း ဖြစ်လာဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုရဲ့ ဒုတိယနဲ့ တတိယ ဆယ်စုနှစ်အတွင်း လောက်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သုတေသီတွေက အခိုင်အမာ ယုံကြည် ထားကြပါတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက သဘောတရားအရတော့ ဖြစ်နိုင်နေပြီ လေ။ ငွေအလုံအလောက်သာရခဲ့ရင် ဒီထက်စောပြီးတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့

သူတို့ကဆိုနေပါတယ်။

အခုလောလောဆယ် ရောက်လာမယ့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်းမှာတော့ မိသားစုဆရာဝန်ကို အစားထိုးနိုင်မယ့် ပီစီတွေပေါ်လာဖို့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့် အိမ်က ကွန်ပျူတာမှာပဲ အသက်ရှူနှုန်း၊ သွေးခုန်နှုန်းတွေကို စစ်ပေးတာ၊ ဆီး၊ ဝမ်းစစ်ပေးတာကို လုပ်လို့ရပါတော့မယ်။ ကွန်ပျူတာက စစ်ဆေးကြည့် ပြီး ဘာဓာတ်တွေ လွန်ကဲနေလို့ လျော့စားရမယ်။ ဘာဓာတ်တွေချို့တဲ့နေလို့ ဖြည့်တင်းပေးရမယ်ဆိုတာမျိုးတွေ တွက်ချက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့အပြင် သွေးတွေ၊ ဆီးတွေကိုစစ်ဆေးပြီး နှလုံးမှာ အဆုတ်မှာ ကျောက်ကပ်မှာ သည်းခြေမှာ ရောဂါတစ်ခုခုရနေတယ်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အထူးကုတွေဆီ သွားဖို့လိုတယ်ဆိုတဲ့ အကြံမျိုးတွေလည်း ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရောဂါကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုတင်သိနေနိုင်မှာမို့ ပျောက်ကင်းအောင် အထူးကုတွေနဲ့ စောစောစီးစီးကုနိုင်မှတော့ မိသားစုဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အထွေထွေကုဆရာဝန် တွေအတွက်တော့ ဆေးပညာလောကမှာ နေရာမရှိတော့ပေါ့လေ။

မိသားစုဆရာဝန်ကို အစားထိုးမယ့် “ကွန်ပျူတာဆရာဝန်” လို့ပဲ လူသားတွေကို အထူးအကျိုးပြုမယ့် “သွေးတု” ဆိုတာလည်း ပေါ်လာပါ တော့မယ်။ သွေးအစစ်မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ အစားထိုးအသုံးပြုနိုင်ဖို့ “သွေးတု” ကိုလည်း ဗီဇဆေးဝါးလုပ်ငန်းပညာရှင်တွေက တီထွင်ထုတ်လုပ် စမ်းသပ်နေကြပါပြီ။ သွေးစစ်နေရာမှာ လုံးဝအစားမထိုးနိုင်သေးမယ့် အရေး ပေါ် အခြေအနေတွေမှာတော့ အများကြီး အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်။

ပါးစပ်နဲ့သာ ခိုင်းလိုက်ပါ။ အခုလက်ရှိ သုံးနေတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေကို ခလုတ်တွေကိုနှိပ်၊ ကွန်ပျူတာဘာသာစကားတတ်မှ ကွန်ပျူတာ ကိုင်တတ် တာမျိုး မလိုတော့ပါဘူး။ “ပါးစပ်နဲ့ခိုင်းလို့ရတဲ့ ကွန်ပျူတာ” တွေ မကြာမီ အတွင်း ဈေးကွက်ထဲရောက်ပါတော့မယ်။ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကိုယ် လုပ်ချင်တာကို ပါးစပ်နဲ့ပြောလိုက်တာနဲ့ ကွန်ပျူတာက လုပ်ပေးသွားမှာပါ။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဈေးဝယ်ခိုင်းလို့ရတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ရင်လည်း ကိုယ်ကြည့် ချင်တဲ့ကားသာပြောလိုက် အင်တာနက်ကွန်ရက်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ အစီအစဉ် ထဲကရှာပေးလိမ့်မယ်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံက ရာဘာဈေးနှုန်းကို သိချင်တယ် ပြောလိုက်ရုံနဲ့ လက်ရှိပေါက်ဈေးသာမက အထွက်နှုန်းတွေ၊ စိုက်ဧကတွေ

ကိုပါ ကွန်ပျူတာက ရှာပေးလိမ့်မယ်။ သူတေသနလုပ်ငန်းအတွက် စာကြည့်တိုက်တွေမှာ လပေါင်းများစွာသွားပြီး ရှာဖွေကူးယူနေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာကိုသာခိုင်းလိုက် လိုအပ်သမျှအချက်အလက်တွေ အားလုံးကို ချက်ချင်းရှာပေးလိမ့်မယ်။ ဂျပန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စ စကားပြောချင်တာ ဂျပန်တွေက အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်လို့လည်း စိတ်ညစ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ တစ်ဖက်က ဂျပန်က ဂျပန်လိုပြောနေသမျှ “လျှပ်တစ်ပြက် ဘာသာပြန်စက်” က ချက်ချင်း ဘာသာပြန်ပေးလိမ့်မယ်။ သတင်းစာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ စာအုပ်တွေကို ဝယ်ဖတ်နေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။ အိမ်မှာနေရင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးက သတင်းစာတွေ ကိုယ်ဖတ်ချင်တာရွေးပြီး ဖတ်လို့ရနေပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်း စစ်တုရင်ကစားဖော်မရှိလို့ ပျင်းနေစရာမလိုတော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာက ကိုယ်လိုပဲ ကစားဖက်ရှာနေတဲ့အဖော်ကို ရှာပေးလိမ့်မယ်။ ရုရှားနဲ့ကစားချင်လား၊ အမေရိကန်နဲ့ ကစားချင်လား၊ ကိုယ်ကြိုက်တာရွေးပြီး ကစားနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးလုပ်နေရတာ စိတ်ညစ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင်တောင် ကွန်ပျူတာကို ရှာခိုင်းလို့ ရနေပါပြီ။

အိမ်မှာ ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်လုပ်ပြီး စားချင်ရင်လည်း မုန့်ဖုတ်တတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ချက်နည်း၊ ပြုတ်နည်း၊ မုန့်လုပ်နည်းစာအုပ်ထဲက ဖော်မြူလာ တွေအတိုင်းပါဝင်ရမယ့် ပစ္စည်းအမည်တွေကိုသာ ကွန်ပျူတာ မုန့်ဖုတ်စက် ထဲပစ်ထည့်လိုက် ကိုယ်စားချင်တဲ့ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ပြီးသား ထွက်လာ လိမ့်မယ်။ အိမ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားအပေါ်စက်၊ အောက်စက်တို့၊ ရေဒီယို ကုန်ဆက်တို့၊ ကွန်ပျူတာတို့၊ မိတ္တူကူးစက်တို့ တစ်မျိုးချင်း ဝယ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ပီစီတစ်လုံးတည်းနဲ့ အားလုံးပြည့်စုံနေတာမျိုး ပေါ်နေပါပြီ။ အခုပေါ်နေတာတွေက လက်နဲ့တော့ နှိပ်ရသေးတယ်။ ပါးစပ်နဲ့ အမိန့်ပေး ခိုင်းစေရတဲ့ ကင်မရာတွေ ဈေးကွက်ထဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရောက်လာဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ မသန်မစွမ်းရောဂါကုတဲ့ ဆေးရုံတွေမှာတော့ ဒီပါးစပ်နဲ့ ခိုင်းလို့ရတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ပါးစပ်နဲ့မောင်းလို့ရတဲ့ မော်တော်ကားတွေကို စမ်းသပ်အသုံးပြုနေကြပါပြီ။ ထုတ်လုပ်မှုစရိတ်က သိပ်ကြီးနေဆဲဖြစ်လို့ ဈေးကွက်ထဲတော့ ရောက်မလာသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆယ်စုနှစ်ထဲမှာ တော့ ဈေးကွက်ထဲကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ

သေချာနေပါပြီ။

ရုပ်မြင်သံကြား

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲ ရောက်လာခဲ့ရင် လူတွေရဲ့ နေ့စဉ်နေမှု၊ ထိုင်မှု ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ပြောင်းလဲသွားသလို ရုံးခန်း၊ အလုပ်ခန်းတွေရဲ့ ပုံစံတွေလည်း အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက် တစ်လုံးဟာ ရုံးခန်းတစ်ခု၊ အလုပ်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဆိုတာ ခုလို လူနှစ်ယောက်လောက်မရတဲ့ စက်ကြီးတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ပြားပြားချပ်ချပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခုတောင် ဒါမျိုးတွေ ဈေးကွက်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။

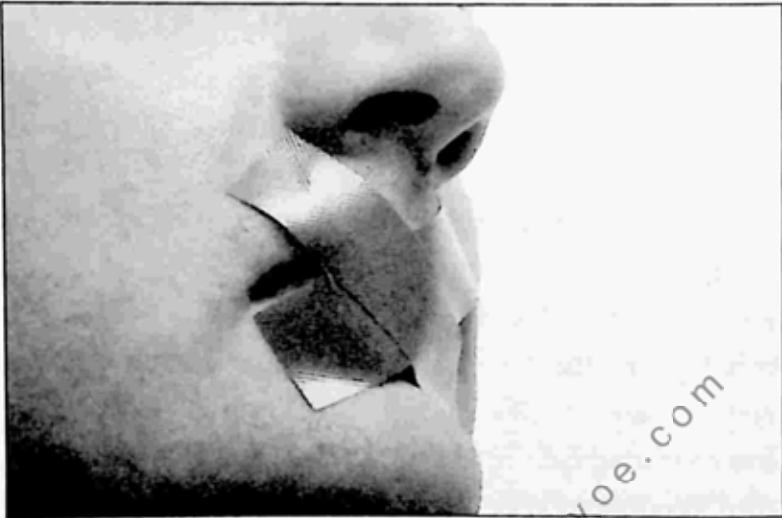
ခြောက်ပေလောက် မျက်နှာပြင်ရှိတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တစ်ခုဟာ ရိုးရိုးရုပ်မြင်သံကြားစက်တစ်ခုအဖြစ်သာမက ကွန်ပျူတာရဲ့ ရုပ်သံဖမ်းယူစက်အဖြစ်လည်း အသုံးချလို့ရတာမို့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို အိမ်မှာနေရင်း လုပ်လို့ရရုံမက အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အဖြစ် ဈေးဝယ်ခိုင်းလို့လည်း ရတယ်။ ရုံးလုလင်တစ်ယောက်အဖြစ် တိုလီထွာလီတွေ ခိုင်းလို့လည်းရတယ်။ ထိုင်ရာမထ ဘဏ်မှာငွေသွင်း၊ ငွေထုတ်လို့လည်းရတယ်။ အဲဒီတော့ အသေးစားကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်မယ့်သူတွေဟာ ရုံးခန်းကြီးတွေ၊ စက္ကရီတေရီတွေ၊ စာရင်းကိုင်တွေနဲ့ ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံပြီး လုပ်ဖို့မလိုတော့ဘူးလေ။

ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေပြီး လုပ်ငန်းလုပ်လို့ ရကြတော့မှာပါ။ ကျောင်းသားတွေလည်း တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်တွေသွားတက်ဖို့ လိုမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ပါမောက္ခရဲ့ သင်ကြားချက်တွေကို အိမ်မှာနေရင်း သင်ယူလို့ရတော့မယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဘွဲ့ကို ရဖို့အတွက် အိမ်မှာနေရင်း စာမေးပွဲဖြေလို့လည်း ရနိုင်တော့မယ်လေ။

ဘာသာစကားတွေ ကွယ်ပျောက်သွားကြမလား

ဒီနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မတူခြားနားတဲ့ ဘာသာစကားမျိုးစုံ ထောင်နဲ့ချီပြီး ကိုရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲမှာတော့ အဲဒီဘာသာ စကားတွေရဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ သုတေသီတွေက ခန့်မှန်းကြပါတယ်။

ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ကွန်ပျူတာကွန်ရက်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ထားလေတော့ ခရီးအကွာအဝေးတို့ နယ်နိမိတ်အပိုင်းအခြားတို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်မှုဟာ တစ်နေ့တခြားကို လျော့ပါးနေပါပြီ။ နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်းမှာ တကယ်လို့ 'ကမ္ဘာရွာကြီး' အဖြစ်ကို ရောက်တော့မှာ

ဘာသာစကားတွေ ကွယ်ပျောက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ သရုပ်ဖော်ပုံ

ပါ။ ခေတ်နဲ့မအိပ်စပ်တော့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံတွေ၊ ဘာသာစကားတွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အလျင်အမြန်ကြီး ကူးသန်းသွားလာနေတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အင်တာနက်ကတစ်ဆင့် နိုင်ငံတကာသတင်းတွေ၊ ဖျော်ဖြေမှုတွေ၊ စီးပွားရေး အချက်အလက်တွေကို ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ကြည့်လိုက်ရင် အများစုဟာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနဲ့ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကွန်ပျူတာဂိမ်းကစားချင်တဲ့ ကလေးကအစ ဘဏ်သူဌေးကြီးအထိ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ပိုပိုပြီးလေ့လာကြရပါလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားရဲ့ အရေးပါမှုဟာ ပိုပြီး ကြီးမားလာမှာ သေချာပါတယ်။ အခုခေတ်မှာ သာမန်လူတွေ နားမလည်နိုင်တဲ့ ကွန်ပျူတာ ဘာသာစကားတွေ၊ “ကွန်ပျူတာ ဗန်းစကားတွေ” ဟု လာမယ့် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု အစောပိုင်းကာလမှာ လွှမ်းမိုးနေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက်တော့ လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကားတွေ ပျောက်ကွယ်သွားရပြီး ကွန်ပျူတာဘာသာစကားသစ်တွေချည်း ကျန်နေရစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် “ကမ္ဘာရွာစကား” ဆိုပြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပညာရှင်တွေ၊ သုတေသီတွေက ဆိုနေကြပါတယ်။ “ကမ္ဘာရွာစကား” ကို ပြောဆိုတဲ့ “ကမ္ဘာစကား” တွေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော “ကမ္ဘာရွာ” ကြီးဖြစ်ဖို့ နိုင်ငံရေးနည်းနဲ့ ဂျူးလီယက်ဆီဇာလည်း ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်သူမှ အောင်မြင်ဖို့ နီးစပ်တယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးတောင် မရောက်ခဲ့ကြပါဘူး။

ကွန်ပျူတာနည်းပညာသစ်တွေနဲ့ အင်တာနက် စနစ်သစ်တွေကြောင့် တစ်ခုတည်းသော “ကမ္ဘာရွာကြီး” ဖြစ်ဖို့ မျှော်မှန်းကြည့်လို့ ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောရင်း ပွဲဦးထွက် “နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုကို မျှော်ကြည့်ခြင်း” ကဏ္ဍကို ရပ်နားပါရစေတော့။

ကို လူ လှ

(Time, Newsweek, The Futurist စာစောင်တွေနဲ့ သတင်းစာတွေထဲက သတင်းဆောင်းပါးတွေကို လိုအပ်သလို ကောက်နုတ်ကိုးကားထားတာပါ)

အဲဒါက ကိုလူလှရေးတတ်တဲ့ ဆောင်းပါးမျိုးပါ။ သူဖတ်ရှုမှတ်သား

mgyoe.com

ခဲ့တာတွေထဲက ကောက်နုတ်ဖော်ပြခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုစာတွေဖတ်နေမှ ဒီခေတ်ကြီးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်မှာ မဟုတ်လား၊ ခေတ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားလို့ ကတော့ ခေတ်က ကိုယ့်ကို ကျောက်ခေတ်လူသားလို့ သတ်မှတ်ပြီး ချန်ထားပစ်ခဲ့မှာ ၂၁ ရာစုထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားမယ်များ ထင်မှတ်မနေနဲ့။

၂၁ ရာစုထဲအထိ လိုက်ပါပြီး ၂၁ ရာစုလူသားလုပ်ချင်ရင် ၂၁ ရာစုလူသားတွေကို တွေးခေါ်မှ ၂၁ ရာစုလူသားတွေကို ပြုမူမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူများနိုင်ငံကလူတွေ ၂၁ ရာစုထဲကိုတိုးဝင်ဖို့ ခုကတည်းကပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်နေကြပြီ။ ၂၁ ရာစုတစ်ခုလုံးကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းလို့ မရသေးရင်တောင် ရာစုရဲ့ ပထမတစ်ဝက်လောက်ကိုတော့ သူတို့ခန့်မှန်းဆတွက်ချက် ကြည့်ထားပြီးဖြစ်ကြပြီ။ အဲဒီမှန်းဆချက်အတိုင်း အံဝင်ခွင်ကျလိုက်ပါ။ နေထိုင်နိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာတွေကို အစပျိုးလုပ်ဆောင်နေကြပြီလေ။

သူတို့မှန်းဆ တွက်ချက်ထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ၂၁ ရာစုဟာ ဟောဒီလို ရှိလိမ့်မယ်တဲ့။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀

မျိုးရိုးဗီဇပညာတွေ တိုးတက်လာတဲ့အတွက် ဆရာဝန်တွေဟာ မျိုးရိုးဗီဇကုထုံးနဲ့ ခုခံစွမ်းအားကုထုံးတွေကို ပေါင်းစပ်ပြီး ထိရောက်တဲ့ ကင်ဆာကုနည်းတွေကို ဖန်တီးနိုင်ကြတော့မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၁

တစ်မီတာရှည်လျားပြီး မျက်နှာပြင်ပြားချပ်နေတဲ့ နံရံကပ်ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ဗီဒီယိုကြည့်ချင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ စက်ကိုဖွင့်ကြည့်မနေတဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် ပန်းချီပုံတွေပေါ်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် စက်ဖွင့်မထားရင် တီဗီဟာ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၃

အိတ်ဆောင်ဖုန်းတွေမှာ ဗီဒီယိုကင်မရာနဲ့ ဖန်သားပြင်တပ်ဆင်ထားတဲ့အတွက် အိမ်မှာနေရင်း ရုံးမှာနေရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်ကြည့်၊ ကွန်ပျူတာ

ဂိမ်းကစားလိုကကစား၊ ကြိုက်တာလုပ်ပြီး အပျင်းဖြေလို့ရနိုင်တယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၅

အင်တာနက်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားတဲ့ မျက်ကပ်မှန်တစ်မျိုးကြောင့် တပ်ဆင်ထားသူတွေဟာ မျက်စိမှိတ်ထားရင်းက အီးမေးလ်ဖတ်တာတို့၊ Website ကို ရှာဖွေကြည့်တာတို့ လုပ်နေနိုင်လိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၆

အီလက်ထရောနစ်အာရုံခံ ကိရိယာတပ်ဆင်ထားတဲ့ 'စမတ်' ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို အဆောက်အအုံကိုယ်ထည်တွေရဲ့ အတွင်းမှာ ထည့်သွင်းပေးထားတဲ့အတွက် မနိုင်ဝန်ဖြစ်လာတို့၊ ပြိုကျမယ့်အန္တရာယ်တို့ကို ကြိုတင်သိရှိနိုင်တယ်။ 'စမတ်' ချည်မျှင်နဲ့ ရက်လုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အထည်တွေဟာလည်း ဆောင်းတွင်းမှာ အလိုအလျောက် အပူဓာတ်ထုတ်ပေးပြီး နွေအခါမှာ ကျိုဝင်းရီလို ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေရတာမျိုးတွေ လုပ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၇

ကားတွေမှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်တဲ့ ရေဒါတွေ တပ်ဆင်ထားလိမ့်မယ်။ မြင်ကွင်းကို တိုးတက်စေတဲ့ ပုံရိပ်ဖော်စက်တွေနဲ့ ကားမှာဖြစ်လာမယ်။ ချို့ယွင်းချက်တွေကို ကြိုတင်သတိပေးမယ့် ကွန်ပျူတာလည်း

တပ်ဆင်ထားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဂြိုဟ်တုနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ကားရောက် ရာနေရာပြကိရိယာလည်း ပါလိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၁၀

သခင်ရဲ့အသံကိုသာမက ရုပ်ကိုပါ မှတ်မိနေမယ့် အိမ်မွေးစက်ရုပ် ကလေးတွေက အိမ်တွင်းမှာရှိရှိသမျှ ကွန်ပျူတာနဲ့လုပ်ကိုင်ရမယ့် အိမ်မှု လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို လုပ်ပေးသွားလိမ့်မယ်။ အိမ်ဖော်အတွက် စိတ်ညစ် နေစရာမလိုတော့ဘူး။ အလုပ်ကအပြန်မှာ မောမောပန်းပန်းနဲ့ တံမြက်စည်း လှည်း ဖုန်သုတ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။

ခရစ်နှစ် ၂၀၁၅

ရောဂါအားလုံးရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇအရင်းအမြစ်ကို သိနိုင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါ ကင်ဆာကိုလည်း ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး။ အေအိုင်ဒီအက် လည်း ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး။ အနာသိမှတော့ ဆေးရှိတော့မှာပေါ့။

ခရစ်နှစ် ၂၀၁၆

တယ်လီဖုန်းခေါ်တဲ့ လူရဲ့ပုံရိပ်ကို ကင်မရာမပါဘဲ လေဆာရောင် ခြည်နဲ့ ပုံဖော်တဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဖုန်းခေါ်သူရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စကား ပြောနိုင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုလည်း တစ်ဖက်လူက ကြည့်ချင်စိတ် ရှိရင်လည်း ကြည့်ပေါ့လေ။

ခရစ်နှစ် ၂၀၁၇

အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကို လူသားတွေရောက်မယ့် ခရစ်နှစ် ၂၀၄၄ လောက် ကျရင် လူတွေအလုံးအရင်းနဲ့ကို အခြေချနေထိုင်ကြလိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၂၀

အတောင်ပံပါတဲ့ လေယာဉ်ကြီးတွေဟာ ခရီးသည် ၁၀၀၀ ကို တင် ဆောင်ပြီး တစ်နာရီကို ကီလိုမီတာ ၉၀၀ မြန်နှုန်းနဲ့ ခရီးအကွာအဝေး ၉၀၀၀

၂၀၂၀ ဆီသို့ ပျံသန်းနေတဲ့အတောင်ပါလေယာဉ်

ကီလိုမီတာအထိ မရပ်မနား မောင်းသွားနိုင်လိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၂၂

ဖန်ပြွန်ထဲမှာ သန္ဓေတည်စေပြီး လူသားရဲ့သားအိမ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ သားအိမ်ပြင်ပ ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲမှာ သန္ဓေရင့်လာစေတဲ့နည်း၊ ကလေးရ အောင်လုပ်လို့ရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိန်းကလေး ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ အလှမပျက်ဘဲ ကလေးတွေ တစ်ဒါဇင်လောက်မွေးရင်တောင် ရပြီလေ။

ခရစ်နှစ် ၂၀၂၅

ဦးနှောက်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ လူ့စိတ်ကူး အတွေးကို တိုက်ရိုက်နားလည်ပြီး လူသားစိတ်ထဲမှ ဖြစ်ချင်ရာ လုပ်ချင်ရာ တွေကို လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာပါ။ အဲဒီအခါက ကီးဘုတ်ကြီးကို အညောင်းခံ နှိပ်ပြီး အမိန့်ပေးစေခိုင်းနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

ခရစ်နှစ် ၂၀၃၀

အဆုတ်တု၊ ကျောက်ကပ်တု၊ အသည်းတုလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ပြီး ဆရာဝန်တွေက ခြေထောက်အတုတွေ၊ မျက်စိနဲ့ ထပ်တူအစွမ်းရှိ တဲ့ မျက်လုံးအတုတွေလည်း ဖန်တီးပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၃၅

အာကာသထဲကို အဝေးကြီး ခရီးသွားရတဲ့အခါမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ ဆောင်းနဲ့မို့ တွင်းအောင်းပြီးနေရသလို လူသားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လုပ်ငန်းစဉ် အားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းထားတဲ့ 'ဈာန်ဝင်စားမှု' မျိုးကို စတင်အသုံးပြုနိုင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၄၀

အဏုမြူဓာတ်ပျော်မှုကို ထိန်းချုပ်ပြီး လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို ထုတ်လုပ်နိုင် လိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၄၅

သူ့ဟာသူ မျိုးပွားထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အသေးစားစက်ရုပ်ကလေး တွေကို နာနိုစက်မှုနည်းပညာစနစ်နဲ့ ထုတ်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၅၀

လူသားတွေရဲ့ ပျမ်းမျှသက်တမ်းဟာ လက်ရှိ ၇၈ နှစ် ရှိရာက သက် တမ်း ၁၄၀ ထိရှည်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် တော့ ကိုလူလှလို ၅၀ ကျော်အရွယ်ကို မြီးကောင်ပေါက်ကလေးတွေလို ခေါ်ကြမှာပေါ့နော် ပျော်စရာကြီး။

သူများနိုင်ငံက လူတွေကတော့ ရှေ့လာမယ့်နှစ် ၅၀ လောက်အထိကို ကြိုတင်တွက်ချက်ပြီးသား စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့စမ်း သပ်လုပ်ဆောင်လို့ အောင်မြင်ပြီးသားတွေ။

ကိုလူတို့များ ၅ ရက်စာတောင် ကြိုတင်ပြီး တွေးတောပြင်ဆင်ထား

လှေမရှိပါဘူး၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ကိုတောင်မှ မီးစင်ကြည့်ကသွားလိုက်တာ ပါပဲ။

“ကဲ... ကိုသိန်းမောင် ကွမ်းခြံဘူတာကြီးက ၁၀ နာရီခွဲထွက်လာတဲ့ လော်ကယ်ရထားနဲ့ ခင်ဗျား သင်္ဘန်းကျွန်းကို လိုက်သွားပေတော့၊ ပုဂံရောက် ရင် ဘူတာက ၅ မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်သွားရင်ရောက်တဲ့ သူတို့အိမ်ကို ဒီစာပေးထားခဲ့၊ ပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်လာရင် ၁၀ နာရီ ၅၅ သင်္ဘန်းကျွန်းကထွက်တဲ့ လော်ကယ်နဲ့ ပြန်လိုက်လာလို့ ရတယ်”

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်က စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှား ကတောင်မှ သူ့ကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင် အချိန်ဇယားဆွဲ၍ စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည်။ ကိုလူလှမှာတော့ ကိုယ့်အချိန်ဇယားနှင့်ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရကောင်း မှန်းမသိ ခဲ့။ အချိန်ကို လူက စီမံခန့်ခွဲခြင်းမပြုတော့ အချိန်က လူကိုစီမံ ခန့်ခွဲသွား တော့သည်။

အချိန်ဆိုတာ ကိုလူလှအတွက်တော့ တယ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုပင်၊ ဒါကြောင့် ကိုလူလှ လက်ပတ်နာရီ မပတ်တာပင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးရှိပြီ။ အချိန်ကို သိပ်အလေးထားစရာ မလိုသော ကိုလူလှ သည် စာအုပ်ကိုတော့ တွေ့သမျှအကုန်ဖတ်သည်။ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဟောင်းဆိုတော့ ကိုလူလှစိတ်မဝင်စားတာ ဘာမျှမရှိ၊ အကုန် စိတ်ဝင်စား သည်။ လေ့လာဖတ်ရှုသည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး စီးပွားရေးတွေကို ဖတ်သလို၊ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းလည်း ဖတ်သည်။ စတင်ဖိဂရပ်တို့၊ မော်နီကာဆဲလ် လက်တို့ အကြောင်းလည်း ဖတ်သည်။ စွန့်ပစ်အမှိုက်ပုံကြီးများအကြောင်း နှင့် ကမ္ဘာကြီးပူလောင်မှု၊ အန္တတိကမှ ရေခဲပြင်ကြီးများ အရည်ပျော်မှုနှုန်း များပြားလာသဖြင့် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် တက်လာရသည့် အကြောင်းများ လည်းဖတ်သည်။ အင်တာနက်တို့ ဝက်ဘ်ဆိုက်တို့ အကြောင်းလည်းဖတ် သည်။

အခုလောလောဆယ် ကိုလူလှဖတ်နေသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ “စက်ရုပ်ဆရာဝန်” အကြောင်းဖြစ်သည်။ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးကွာသော အရပ်မှလူနာကို ဆရာဝန်က ကွန်ပျူတာမှတစ်ဆင့် ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်နိုင်